

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 26 DIN, PODPORNNA VSAJ 30 DIN. — POSAMEZNA STEVILKA 75 PAR. — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO I

LJUBLJANA, PETEK, 8. JANUARJA, 1937.

ŠTEV. 17.

Rešitev iz današnje stiske

V dneh preseljevanja narodov je bilo, ko so barbari zavzeli Rim. Ves tedanji civilizirani svet je zatrepetal. Tudi Avguščina, zadnjega Rimljana, je zabolelo v globino srca, ko je zvedel: »Rim je padel. Alarik je gospodar Rima.« Teda se je vpričo propadajočega sveta prebudila v Avguštinovem duhu podoba novega. Postal je zmagoslavni oznanjevalec ideje, ki je oblikovala stoletja, ta ideja je civitas Dei, božja država.

Spet smo v času svetovne katastrofe. Stoletje razjedajo nekončane revolucije, ki so nastopek ene same revolucije proti Bogu, enega samega upora proti kraljevanju Kristusovemu. Stiska ob času preseljevanja narodov se niti primerjati ne da več z današnjo. Današnja stiska se primerja edinole s stisko ob vesoljnem popotju. Z vzhoda bobnijo koraki boljševiških tolup. Prihajajo nad izpodkopyane trdnjave in nad demoralizirane branilce. Njihovi zavezniki so dobro opravili svoje strašno delo: Zastareli liberalni ideologi in zločinski tipi, svobodoumni esestisti in hotnice, vsi oni, kar jih je v grešno zavezništvo speljalo poželenje oči, poželenje mesa in napuh življenja. Razdejali so duše in jim vzeli vsako odpornost.

V takem času znova vstaja pred očmi pastirja narodov Avguštinova zamisel kršč. države. Pij XI. oznanja svetu nauk o Kristusu Kralju. Kristusov prapor se razvija in glas njegovega namestnika kliče k novi križarski vojski Katoliške akcije. Ako je bilo v Avguštinovih časih in še daleč v srednji vek zadosti, da se je narodom predložila ideja, ki je stoletja osvajala velikodušne kristjane, je moral Pij XI., glasnik Kristusa Kralja, avtoritativno določiti v poglavitnih potezah obliko gibanju, ki naj za Kristusa Kralja osvoji današnji svet.

Sovražniki Kristusovi so se strnili v falange. Beseda starozaveznega pisca je zopet dejanska resničnost; v edinosti se zbirajo zoper Gospoda in njegovega Maziljenca (2 ps 2). Proti kolektivnemu napadu je potrebna acies bene ordinata, dobro organizirana bojna četa.

Velika duhovna prenova XII. in XIII. stol. si je najprej oblikovala jedra, zlasti v samostanskih družinah, kmalu pa so ustanovili Bernard in njegovi veliki nasledniki organizacije novih redov in bratovščin, ki so duhovno obnovo pripeljale do zmage tudi izven ozkega kroga samostanov. Ni zasluženje Ignacija, da je edino on našel ideje za katoliško reformo XVI. stol., pač pa je dal njegov genij cerkvi organizacijske oblike, ki so katoliškim idejam zagotovile prodornost.

Katoliška akcija hoče biti organizacija, hoče biti fronta, acies bene ordinata, kot sta to često poudarjala Pij XI. in njegov državni tajnik. To je čisto preprosta zahteva časa. Proti kolektivnemu napadu je mogoč samo kolektiven protinapad.

Nikogar ni med nami, ki ne bi priznal, če bi si izprašal svojo vest v globini, da ne bi bil tak, kakršen je, če ne bi bil bral tega ali onega spisa, poezije ali romana, zgodovinskega ali filozofskega dela.

(Paul Bourget.)

V naši dobi se radikalno zanikuje potreba avtoritativnega vodstva; posledica je zmešnjava in nasilje strasti. Individualizem povzroča duhovno anarhijo; dosledno vede v barbarstvo in blaznost.

(Fr. W. Förster)

Učimo s Pijem XI., da Cerkev obsoja in bo vedno obsojala materializem, brezboštvo, nauk nasilja ali sovraštva, razredni boj;

učimo, da je spoštovanje zasebne lastninske pravice, osebne in poklicne svobode temelj vsake prave civilizacije —

in končno, da Cerkev nudi naši tako bolni družbi neizčrpno pomoč, da jo ozdravimo in rešimo.

(Kardinal Verdier.)

Komentar dr. Odarja k okrožnici „Immortale Dei“

G. dr. A. Odar, ki je okrožnico prevedel, ji je napisal tudi obširen komentar. Prav za prav je to več kot komentar, saj so vpletene vanj cele samostojne razprave, ki obdelujejo prav pereča in sodobna vprašanja. Tako o razmerju Cerkve do kulture; odkod pravo; o postanku države; pravica do revolucije; o zlorabi oblasti; o poskaniškem pravu; pregled cerkvenopolitičnih sistemov; poveljni konkordati; pomen konkordatov; temni srednji vek; ali je Cerkev odpovedala; enakost ljudi; o civilnem zakonu; o cerkveni imovini; o ločitvi Cerkve in države; o verski strpljivosti; o inkviziciji; ali Cerkev res ovira napredek; o naturalizmu; o veri in politiki.

Najdaljša je razprava o razmerju med Cerkvijo in državo; ta sama obsega celih 11 strani drobnega tiska.

V tej razpravi poda g. dr. Odar najprej pregled sistemov, ki so se kdaj pojavili v zgodovini ali so še danes v rabi, nato pa nekatere teh sistemov podrobno oriše, tako cezaropapizem, položaj Cerkve med germanskimi narodi, nauk o »dveh mečih«, jozefinizem, sistem paritetne države, ki ga je sprejela tudi Jugoslavija z vidovdanske ustavo. Navaja 11. člen sedanje ustave, ki govori o položaju veroizpovedi v naši državi, in k temu členu dodaja še poldrugo stran pojasnil. Sledi »ris komunistične države, ki se na vsej strani bori proti Cerkvi.

Končno obdela še sistem, ki je Cerkvi najbolj pravičen in »najbolj ustreza Leonovemu nauku in stalni cerkveni tradiciji«. Po tem sistemu spadajo svetne zadeve, ki so sicer direktno skrb države, »tudi v cerkveno pristojnost, a le indirektno, v kolikor se namreč tičejo vere in pravosti, sicer ne«.

*

Druga taka razprava nosi naslov: »novo« pravo in naravno pravo; obsega šest strani. Najvažnejši zaključek iz te razprave je, da moramo

katoličani zavračati načela tako zvanega »novega« prava, ki uči, da izvirajo vsi zakoni in vsa oblast iz ljudstva ali iz države. To je težka zmeta, kajti država je pri ustvarjanju zakonov vezana na načela naravnega prava, to je na postave, ki jih je Bog položil v človekovo naravo. Priznanje naravnega prava nam ni dano na izbiro, ker je naravno pravo »sestavni del krščanskega naziranja o svetu«.

*

Nadaljnje razprave, obsegajoče eno do dve strani, so:

O konkordatih, kjer je podan pregled poveljnih konkordatov in razložen pomen konkordatov za Cerkev. Aktualno posebno sedaj, ko pričakujemo jugoslovanskega.

Cerkev in zakon. Zakon med kristjani je zakrament ali pa ni zakon. Ker je zakon zakrament, spada v pristojnost Cerkve. V pristojnost države spadajo le učinki zakona, to so vprašanja o pravicah, ki jih ima žena kot gospodinja, o pravicah prorojenstva in podobno. — Civilni zakon bistveno nasprotuje cerkvenemu nauku.

O verski strpljivosti. Kjer gre za resnico, mora biti vsak človek nestrpen; tako mora biti tudi katoličan nestrpen nasproti drugim veram, ker »resnica je pač samo ena«, a po božji zapovedi ljubezni do bližnjega, je dolžan ljubiti in spoštovati tudi drugoverca.

O ločitvi Cerkve od države. Če se ločitev izvede, šteje država Cerkev za navadno društvo, ki je podvrženo državnemu društvnemu pravu. Cerkev ločitev obsoja.

O inkviziciji. G. dr. Odar pove zgodovinsko resnico o tej tako zlorabljeni stvari in na ta način zavrne laži, ki si jih je o inkviziciji izmislilo svobodomiselstvo, a jih sedaj ponavlja komunizem.

V krajših pojasnilih je zavrnjen marsikak očitek Cerkvi, ki ga si-

šimo vsak dan, je pojasnjena marsikatera stvar, o kateri si dostikrat iščemo pojasnila, n. pr. o Cerkvi in kulturi, o oblikah držav, o pravici do revolucije, o državi in bogočastju, o »temnem srednjem veku«, o Cerkvi in javnem pouku, o cerkveni državi, ali Cerkev ovira napredek? in slično.

*

Ves ta obširni komentar je vpleten v besedilo Leonove okrožnice in se z njo zliva v močno celoto, ki bo razčistila mnoge napačne pojme.

Uredništvo »Naše poti« se zaveda, da spis lahko veliko izgubi na svoji uporabnosti, če ni podan v primerni tiskovni obliki. Naša pot XI pomeni nov napredek: avtor je posamezne opombe uvrstil med odstavke okrožnice same: opombe, ki spadajo k določenemu odstavku, slede takoj za odstavkom. Pojasnila torej to pot niso »pod črto«. Besedilo okrožnice je tiskano v navadnem tisku in čez vso stran, pojasnila in opombe pa so tiskane drobno in v dveh stolpcih.

Zadoščeno je dvema zahtevama: knjiga je pregledna, odpade mučno iskanje opomb, ker jih dobi čitatelj takoj za odstavkom, na katerega se nanašajo, a okrožnica ni prav nič na škodi, saj je besedilo okrožnice zaradi večjega tiska vseeno povezano v celoto.

Tako se predstavlja okrožnica slovenski javnosti v obliki, ki je vredna tega klasičnega dela.

Za preglednost tvarine je tudi sicer zelo poskrbljeno.

Poleg običajnega kazala ima ta številka Naše poti še stvarno kazalo (str. 92—93) in pa lepo razčlenitev cele okrožnice (str. 10—12). Zlasti stvarno kazalo bo prav dobro služilo predavateljem za referate v društvi in krožkih in govornikom. Saj vsebuje ta nevelika knjižica rešitev obilo vprašanj, ki prav živo posegajo v realno življenje.

V kinu...

Znano je, da so boljševeki v Španiji že takoj v začetku razstrelili svetovno znani velikanski kip Kristusa na Angelskem griču pri Madridu. »Dogodek« so komunisti filmali. Ta film so pred nedavnim vrtili v New Yorku na Broadwayu med drugimi tedenskimi novicami. Tisk poroča o predstavi dobesedno: »Kazali so slike vodilnih državnikov: Mussolinija, Stalina, Hitlerja, Roosevelta, Kemal paša in druge. Publiko je pozdravljala slike s ploskanjem ali žvižganjem. Nazadnje se pokaže slika, ko streljajo vojaki na Kristusov kip — in po še pravkar hrupni dvorani se razgrne mrtvaška tišina. Splošna odrevenelost tudi ni izgnila, ko je neki glas zakričal: »Ploskajte vendar, ušivci!...! Toda nihče ni ploskal...!«

Če pa je sila, morajo braniti neokrnjenost vere ne samo cerkveni predstojniki, temveč tedaj veže tudi vsakega kristjana dolžnost, da se odkrito potegne za vero. To s tem, da poučuje druge vernike in jih krepi, kakor tudi s tem, da odbija napade brezvercev. Samo bojazljivci ali tisti, ki dvomijo nad svojo vero, se umaknejo pred sovražnikom ali umolknejo, če se od vseh strani dvigne glasen krik, da bi zadušil resnico. Oboje je graje vredno in žali Boga, oboje škoduje tako blaginji posameznikov kakor tudi skupnosti in koristi samo sovražnikom vere; kajti nič ne pospešuje drznosti brezbožnikov bolj kakor mlahavost dobromislečih.

Leon XIII.

Idejna zmeda

v boljševizmu

Friedrich Muckermann D. J.

Dva komunizma

Najprej razlikujemo dve vrsti komunizma, da se izognemo vsakemu dvomju: prvi neki splošen komunizem, kot sta si ga zamislila Platon in Tomaž Mor in ki se je v različnih dobah pojavil na svetu, drugi pa boljševizem v tisti konkretni obliki, kot jo ima v Rusiji. O tem bomo govorili in samo o tem. Nazivali ga bomo »marksističnega«, čeprav tega imena ne priznavajo vsi. Edina točka, o kateri ni nesoglasja, je resnični temelj boljševizma, ki je materializem. Takoj pa pristavimo, da z materializmom ni moči do kraja razložiti tistega fanatizma mnogih komunistov, ki so šli za svoje materialistično prepričanje v smrt in še grede, kakor da bi verovali v neko večno življenje.

Protislovja boljševizma

Premotrimo zdaj protislovja, ki so se morala nujno pojaviti, odkar so resno začeli graditi nov socialističen svet na osnovi nekega sistema, ki zametuje Boga, ki jemlje človeški osebnosti njeno dostojanstvo, ki razglašajo diktaturo enega razreda in hoče zrušiti poleg kapitalizma tudi ves nekdanji red zlasti še vse, kar je nadčutnega.

Moledovanje pri kapitalistih

Komaj boljševizem začne, že je prisiljen, da moleduje za pomoč prav pri tistih kapitalističnih državah, ki jih hoče uničiti. Vdati se mora njihovim zahtevam in jim streči, ko pri njih naroča velike dobave. Tako ruska vlada pomaaga kapitalizmu, da bo mogel zmagati svetovno krizo. Z nasprotni strani pa mora doma vpeljati najkrutejšo obliko kapitalizma, to je državni kapitalizem.

Za kolektiv, a tudi za osebnost!

Nujnost! Pač, če kdo tako hoče, a gotovo tudi protislovje... Nemo-goče je, da bi gradil, kdor osebno odgovornost zametuje. Tudi ti ljudje, ki so osebnost udušili, morajo navsezadnje poveljevat takšne pokrete kot je bilo stahanovstvo in pokrete drugih pionirjev avantgarde, pa ne samo to, njihov osnovni kolektivizem temelji ravno na osebnosti kakor so Lenin, Stalin in Trocki. Zopet nujnost, saj vidimo, toda vsekakor tudi težko protislovje!

Materializem — pa mistika

Brezbožni materializem sicer uniči vsako hrepenenje po višjem svetu. Toda tisti, ki ga razširjajo, ne morejo drugače, kot da si ustvarijo neko novo mistiko: mistiko Rusije z orjaško tehniko, kult Lenina, mesijanstvo boljševiške revolucije odrešenice sveta. Spet nujnost, toda protislovje!

Breznarodni in narodni

Mogli bi še naprej naštevati. Hočejo močno Rusijo, recimo nekaj »nacionalni boljševizem«. Pa saj ga že imajo, toda obenem hočejo tudi svetovno revolucijo. Treba je vdreti na zapad in porušiti vse nekdanje vrednote, zlasti pa narodno in versko zavest. To se na vsak način mora izvršiti, čeprav se istočasno v Rusiji naglo razvija in krepi neka nova narodna zavest. Le poslušajte zdaj ruske radijske postaje, lastnim ušesom ne boste več verjeli: Narodna zavest zveni celo v glasovih internacionalne.

Da grade Rusijo, morajo torej uporabljati prav tiste sile, ki jih hočejo uničiti.

Proti disciplini — za vojsko

Kakor so izkoristili gospodarske stike, tako bodo izkoristili še politične. Francija očitno ne bo kaj vredna zaveznica, če ne bo močna. Z nasprotni strani pa terjajo načela svetovne revolucije, da se prevrat začne ravno v Franciji. Toda netiti v Franciji nemire, se pravi slabiti državo! Kaj torej? Med obema skrajnostima skušajo narediti spravo. Tako snujejo celice v francoski armadi, da bi izpodkopali vso staro disciplino, obenem pa naslavljajo na novince javne razglase, kjer citamo: »Naborniki, sinovi francoskega naroda, bodite dobri vojaki, tudi pod vojaško suknjo ostanite svobodni državljani francoske republike. Novinci, z vsem zaupanjem vstopajte v svoj polk!«

Za mir, pa tudi za revolucijo

Da se Rusija okrepi in da se njena gradnja okrepi, je potreba miru. Miru je treba tudi za to, da se pripravi svetovna revolucija. Sicer res v življenju mrgoli nasprotij; so pa tudi nasprotja, ki ubijajo samo življenje...

Razprava proti trockijevcem z vsemi protislovji, ki v njej tiče, žarko osvetljuje tragiko vseh drugih protislovij.

Za vmešavanje — za nevmešavanje

Sedaj mora Stalin bolj kot kdorkoli vztrajati pri svojem načrtu, da je treba Rusijo okrepi in jo očuvati pred nevarnimi pustolovščinami. To je vzrok, da oficijelna sovjetska politika mora vztrajati pri načelu nevmešavanja. Katerokoli vmešavanje bi logično bilo dopustno le s tem namenom, da pridobi ruski narodu mogočih zaveznikov. Ker se po Stalinovi zamisli svetovna revolucija more izjaloviti, če Moskva podleže, zato se mora Kominterni podrediti ruski politiki in z ustvaritvijo ljudskih front nuditi Moskvi okolico, ki ji bo naklonjena. Vkljub temu pa, v zamisli svetovne revolucije, ki naj obstoječ red izprevrže in razdere, boljševiške ideje-vodnice ostanejo, kakor so bile.

Za revolucijo — za vlado

Če že more Stalin samega sebe prepričati, da se moreta obe gibanji obenem razvijati, kako pa naj to dopove nižjim plastem v stranki, ki so jih zdresirali za fanatičen boj proti starim velesilam. Očitno je pristašem Stalinovega sistema zelo mučno, ker se razna grozodejstva v Španiji pripisujejo komunistom, celo tista, ki so jih zagrešili anarhisti in ne komunisti. Vendar revolucijo v Španiji morajo podpirati in jo podpirajo, istočasno pa v Franciji navdušujejo mlade vojake, naj služijo domovini.

Revolucionarji — pa patrioti

Treba je torej ostati revolucionar in delovati kot revolucionar, če le to ne ogroža Moskve in njene »velike« politike. Čim se pa pojavi nevarnost, postanemo takoj patrioti, tokrat hvalisamo patriotizem. V sili bi sklepali pogodbe tudi s fašističnimi državami. Stalin, ki je državnik, to dobro razume, Dimitrov tudi, ker je tudi on kaj več kot samo strankar. Nasprotno pa te taktike ne bo nikdar razumel človek s takšnimi idejami, kot jo goji Trocki. Zato morajo pasti vse glave, ki s svojimi ločinami ogrožajo Stalinov režim. Zato morajo izginiti tudi tisti, ki se proti Stalinu sklicujejo na Lenina in proti sovjetski državi na svetovno revolucijo. V smrt s takimi! Postrelite jih! Leninova vdova Krupskaja bo priložila svoj blagoslov. Edino na ta način je moči očuvati Leninovo zapuščino. Sedaj pa

V izvrševanju svoje višje pastirske dolžnosti prosimo in rotimo pri ljubezni Jezusa Kristusa vse verne kristjane, zlasti pa tiste, ki načeljujejo ali poučujejo, da, zapovedujemo jim v imenu božjem in našega Odrešenika, naj se z vso gorečnostjo trudijo, da mnoge zmote odvrta od sv. Cerkve, da zasveti luč vere v vsej svoji čistosti in lepoti! Vatikanski koncil.

umejte orientala! Evropa bo morala Orient še dolgo študirati.

Vera v bodoči Rusiji

Na koncu se še vprašajmo, kaj neki naj pričakuje vera od te skrajne zmede, ki vlada v boljševiškem taboru. Prejšnja razmišljanja nam bodo pomagala, da si odgovorimo na to vprašanje. Najprej smo si morali predočiti ves položaj, kot ga razkriva proces proti Trockijevcem. Prav v zadnjem času pa nam nudi zanimive podrobnosti v tej stvari veroučitelj Madlen, ki je potoval po sovjetski Rusiji. Iz njegovih poročil vemo, da se versko preganjanje nadaljuje. Ta katoliški duhovnik sporoča v zadnji številki češkega časopisa »Nedele« najnovejša dejstva.

Z druge strani pa puškini strelci, ki so bili namerjeni v najintimnejše prijatelje Lenina in vse pristaše Trockega, proglašajo vsemu svetu, da sta leninizem in trockizem definitivno zavržena. Če Stalin uspe, bo bodoča Rusija živela v znamenju Stalina; ona hoče in mora vršiti graditeljsko delo. Praksa bo čedalje popolneje prevladala nad vsemi teorijami in vsemi »ideali«.

Z NAŠIH GIMNAZIJ

Iz Murske Sobotne

Dobili smo po dolgem času zopet verouk. Tri mesece smo čakali in prosili, zdaj smo ga končno dobili vsaj začasno. Mnogo snovi bomo zaradi tega bolj površno obdelali, ker smo tako pozno začeli. A glavno je, da imamo verouk. Z njim se je začelo redno življenje na gimnaziji.

Večkrat prične kak literarni krožek izdajati list, ki navadno kmalu zamre, bodisi zaradi gmotnih razmer, bodisi zaradi tega, ker zmanjka pisateljev. Tako je tudi pri nas v Soboti začel ob koncu lanskega šolskega leta izhajati list. Krstili so ga za »Mladega Prekmurca«; izdajali so ga višješolci. Toda izšli sta do sedaj le dve številki. Iz tega sklepamo, da je list zaspal. Nadel si je lep namen — pokazati našo zemljo javnosti, toda vsebina je bila zelo pomanjkljiva in pogrešana.

*

»MEHIKA SREČNA IN ZADOVOLJNA«

Nekdanji mehiškanski državni predsednik Calles, je po srečno uspehi operaciji v zavodu, kjer so mu stregle katoliške redovnice, dejal časnikarjem, da je mehiški narod srečen in zadovoljen.

Callesu radi verjamemo, da je »zadovoljen in srečen«, posebno še zato, ker je danes najbogatejši clovek v Mehiki. Poleg tega pa ta »prijatelj proletarcev« brezplačno uporablja pošto, telegram in železnico. Na leto »zasluži« pet mili-

že zdaj se smemo vprašati, ali ne bodo besede »družina«, »osebnost«, »narod«, in celo beseda »vera« sama, v kratkem našle svoje mesto v govoru gospodarjev Rusije? Rusija je zopet dobila svojo vladajočo kasto v »boncih«, kot imenujejo te privilegirance v strankinih krogih. Zopet se radi oblačijo po evropsko. Navdušeno izrekajo besedo »kultura«. So cele skupine, ki širijo vero kakor novo modo. Koliko časa bo trajala ta »nacionalno-boljševiška« doba, ki je bila započeta s tako žilavo silo? Kdo ve? Njen razvoj bo brez dvoma odvisel, v velikem delu, od pozitivnega sodelovanja cerkve: vzhodne cerkve in zapadne. Kajti koncem koncev bo to nemogoče, da bi se pustilo narodno rusko gibanje razvijati, ne da bi pri tem razvoju sodelovala cerkev, ki je bila toliko stoletij zvezana z življenjem ljudstva. Ta velika krščanska ljubezen, o kateri je govoril Pij XI. v svojem nagovoru na španske begunce, se bo morala nekoč brez pridržkov razdajati, da se bo zopet Kristus pokazal v novem narodnem gibanju. Ta Kristus pa ne bo zgolj samo neka nova »ruska bajka«, ampak Kristus svetega Vladimirja.

jonov din pri raznih podjetjih, bankah in podobnih napravah. Minister iz njegove vlade ima v glavnem mestu 18 hiš, svojemu nasledniku v vladi pa je zapustil 6.800.000 din izgube. Garrido Canabue je porabil iz državne blagajne za svojo teroristično organizacijo, »Camisas rojas« (»Rdeče srčice«), ki je bila strah in trepet vseh poštenih državljanov, ogromne vsote.

Tako rdeča gospoda. Narod v Mehiki pa mora trpeti nedopovedljive krivice. 300.000 beguncev iz Mehike živi danes v Združenih državah. Oblastniki, sami proletarci z ogromnim premoženjem, uničujejo druge kapitaliste s stražki in z izzivanjem neredov. Ob tej borbi dveh kapitalov se razglašajo za rešitelje domovine in proletariata, v resnici pa izzivajo vse te neredne zato, da na račun ljudstva množijo svoj kapital. Vso šolsko vzgojo so prisilno uredili po sovjetskih vzorcih. 16 milijonov katoličanov sme imeti 197 duhovnikov! Vernim ljudem pleni-jo premoženje, češ da ga zlorablajo za versko propagando.

FILMI SE BOLJŠAJO!

»Osservatore Romano« poroča o predavanju predsednika britske filmske cenzure, lorda Tyrella, ki ugotavlja, da se angleški in ameriški filmi vidno boljšajo. Kot dokaz za to navaja, da je pri cenzuri zelo naraslo število splošno dostopnih filmov, zelo padlo pa število zavrženih. Britska cenzura je lansko leto odklonila 360 filmov, kar je 50% manj kot prejšnje leto. Od ostalih je bilo 350 filmov samo za odrasle,

1750 pa so ocenili za vsem dostopne. Lord Tynell ugotavlja, da je to precejšen korak na poti k dobremu. Filmska podjetja uvajajo sedaj takozvano predhodno cenzuro, to je, da dajo v cenzuro že rokopise za filme. Na ta način se mnogo slabih filmov, ki bi bili sicer odklonjeni, sploh ne izdela. Statistika za letošnjih prvih pet mesecev pa kaže, da se je izdelovanje filmov v primeri s prejšnjimi leti precej zmanjšalo.

Zal ostane še vedno vprašanje, kakšne filme bodo naročala naša kinodoma. Ali se bodo še naprej izgovarjala, da dobrih ni dobiti? In še drugo večje vprašanje ostane: ali bo mladina še šla na njihov strup.

KDO JE KRIV?

Poganski filozof, Indijanec Sadhu Sundar Sing, pravi o evropskih kristjanih tole:

»Nekega dne sem sedel ob vzhodni Himalaji na bregu reke. Potegnil sem iz vode lep, okrogel in trd kamen in ga razbil. Notranjost je bila povsem suha. Dasi je ta kamen že dolgo ležal v vodi, vendar voda vanj ni prodrla.

Prav isto se godi z ljudmi v Evropi. Ze mnogo stoletij jih obliva krščanstvo, saj žive v njem, a krščanstvo ni nikoli vanje in ne živi v njih. Krivda gotovo ni v krščanstvu, temveč v zakrčenosti src. Materializem in intelektualizem sta zamorila človeška srca. Zato se mi ne zdi prav nič čudno, da mnogi ljudje pri nas ne razumejo, kaj je Kristus.«

Socialni čut

... Bilo je v najboljšem angleškem hotelu. Admiral F. sedi sam pri mizi. Natakarkji strežbo brezhibno, fino, spretno, kot se za dobre natakarkje spodobi. Ko pa mali vajenec pospravlja, se v razburjenju spodtakne, podnos zleti po tleh s krožniki, kozarci, jedilnim orodjem. Ubogi vajenec se v zadregi opravičuje in ves v strahu pred glavnim natakarkjem začne pobirati črepinje. Admiral ugane, za kaj gre, brž odloži cigaro — in pomaga pospravljati črepinje. Nato da vajencu še precejšnjo napitnino, in ko pride glavni natakark, je že vse v popolnem redu, admiral si ugaslo cigaro zopet prižge in jo mirno kadil. — Visoki gospod je v tem svojem dejanju pokazal, da je v mladosti imel dobro vzgojo za socialno mišljenje.

Popravi! V članku »Vera v novi sovjetski ustavi« (str. 68) naj se v 18. vrsti tretjega stolpca glasi takole: ... praktično nemogoča, razen če bi šlo za to...

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana) Tiska Misijonska tiskarna, Groblje-Domžale (Jože Godina).